

gruppe fra nærpolitiet i eftermiddags- og aften-timerne. Det forventes, at denne patruljeform yderligere vil stabilisere situationen i området.«

Ad spm. nr. S 2834

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1999-2000, forhandlingerne side 8956, lød således:

Til justitsministeren (29/5 2000) af:

Peter Skaarup (DF):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om politiets pligt til at rejse tiltale i tilfælde, hvor offeret ikke selv tør gøre det, f.eks. af frygt for repressalier og hvilke initiativer vil ministeren tage for at sørge for, at politiet i langt større omfang lever op til denne forpligtelse, således at samfundet ikke lader folk og retsbevidstheden i stikken, når menneskers sikkerhed bliver undergravet?«

Supplerende svar (19/6 2000)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigsadvokaten om en udtalelse.

Rigsadvokaten har oplyst følgende:

»En anmeldelse er i mange sager en forudsætning for, at politiet får kendskab til et (muligt) strafbart forhold og dermed for, at der kan indledes en strafferetlig forfølgning. Anmeldelsen kan for så vidt komme fra hvem som helst, herunder fra forurettede eller et vidne. Politiets kendskab til et muligt strafbart forhold kan også stamme fra politiets egen virksomhed. Dette er f.eks. ofte tilfældet på færdselslovsområdet og ved overtrædelser af nakotikalovgivning.

Derimod er det i almindelighed ikke en retlig forudsætning for, at anklagemyndigheden kan rejse tiltale, at der foreligger en anmeldelse eller en påtalebegæring fra den forurettede.

Når bortses fra lovovertrædelser, der er undergivet privat påtale, eller hvor offentlig påtale er betinget af en begæring fra den forurettede,

forudsætter strafforfølgning således ikke et initiativ fra den forurettedes side, hvis politiet på anden måde måtte have fået kendskab til forholdet.

Noget andet er, at den forurettedes forklaring eller anden medvirken efter omstændighederne kan være afgørende for, at sagen bevismæssigt kan gennemføres. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis den sigtede nægter sig skyldig, og det ikke på anden måde end ved forurettedes medvirken er muligt at føre det til domfældelse fornødne bevis. Forurettede er i den forbindelse omfattet af retsplejelovens almindelige regler om vidnepligt m.v. Dette inderbærer bl.a., at den forurettede som udgangspunkt har vidnepligt, medmindre den pågældende er vidnefritaget efter bestemmelsen i retsplejelovens § 171.

For så vidt angår den sidste del af spørgsmålet finder jeg ikke, at der generelt er behov for nye initiativer på dette område. Specielt med hensyn til sager om vold i samlivsforhold kan det oplyses, at det for tiden overvejes, om der bør udsendes retningslinier til landets politikredse om behandlingen af sager om husspektakler, herunder om indledning af strafforfølgning i sådanne sager.«

Jeg kan henholde mig til det af Rigsadvokaten anførte.

Ad spm. nr. S 2842

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Peter Skaarup stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne side 8958, lød således:

Til justitsministeren (30/5 2000) af:

Peter Skaarup (DF):

»Hvad er ministerens kommentar til tre ledende politifolks udtalelser i JyskeVestkysten fredag den 7. april 2000 om, at fotofartfælderne er »udanske« og deres mening om, at det vil virke langt mere forebyggende på fartsynderne med flere politifolk på vejene, og mener ministeren, det er acceptabelt, at en chefpolitiinspektør fra rigspolitiet forsøger at give de tre politifolk mundkurv på?«